Були собі Вовчик-братик і Лисичка-сестричка. І задумали вони взятися чесно працювати. Винайшли собі нивку поля і змовилися посадити на ній картоплю. Вранці-рано вибралися обоє до роботи — ямки робити та картоплю садити. Дома поснідали, що у них було, а щоб опівдні не бігати додому, взяли відразу з собою обід і полуденок: глечик меду і кошик паляниць. Поклали страву між корчі, а самі взялися до роботи.

Копають, копають, та Лисиці швидко наскучила чесна праця. Нібито копає, а сама думає, як би то вихопитися та в корчі медку полизати. Ось у недалекому болоті поміж тростиною загукав Гук на все горло:

— Гуп-гуп-гуп!

— Зараз, зараз, сватоньку! — скрикнула Лисичка, немовбито її кликано. І вже кинула мотику та й збирається йти.

— А куди ти, Лисичко? — питає Вовчик-братик.

— Я хутко повернусь! — мовила Лисичка.— Копай собі свій загонець, я тебе здожену.

Побігла Лисичка в корчі, зараз до горщика, попоїла добряче меду, закусила паляницею, все чистенько позав'язувала, облизалася та й іде до Вовчика, спишна водячи хвостом,— звичайно, кума.

— А що, вже прийшла? — питає Вовчик.

— Та вже,— мовить Лисичка.

— А що там народилося?

— Хлопчик.

— А як же його назвали?

— Початочок.

— Ото ім'я! Я ще не чув такого,— мовив Вовчик.

Лисичка нічого не мовила, але взялася пильно до роботи.

Може, так минула година, а може, й дві, — знов Лисичці захотілося медку полизати. І ледве Гук з болота загукав, а вона на весь голос кричить:

— Зараз, сватуню, зараз!

— А то що, Лисичко? — питає Вовчик.

— Хіба не чуєш, сват Гук мене кличе.

— Та чого?

— Ми ще з ним учора балакали: бачиш, він мене просить за куму.

— Га, та коли так, то йди, тільки не барися.

— Я хутко, Вовчику! — мовила Лисичка та й шмиг у корчі.

Зараз до горнятка, наїлася добре меду, паляницею закусила, так що з їх спільного полуденка мало що й залишилося, та й вертається до Вовчика.

— О, ти вже тут!

— Та вже.

— А що ж там народилося?

— Та дівчинка.

— А як її назвали?

— Серединка.

— Ото! Я ще й не чував такої назви,— дивувався Вовчик.

— У Гуків, Вовчику, все такі незвичайні назви дають. На те вони голосні птахи.

Попрацювали вони з годину, і знов Лисичці запах дуже медок. Ледве тільки Гук загукав із тростини, а вона кричить:

— Іду, сватоньку, йду!

— Ти куди йдеш, Лисичко?

— Хіба не чуєш, що сват іще раз за куму просить? — мовила Лисичка.

— Що за диво, що він тебе так часто за куму просить? — мовив Вовчик.

— Бо мене дуже любить, Вовчику.

— Ну, то йди ж, та не барися, треба роботу кінчити.

— Я зараз тут буду, Вовчику. Роби, не бійся, я своє зроблю.

Побігла Лисичка до корчів, виїла решту меду з горщика, схрупала решту паляниць, усе поперевертала та й іде до Вовчика.

— А що, вже прийшла?

— Та вже.

— А що там народилося? — питає Вовчик.

— Хлопчик.

— А як же його назвали?

— Остаточок.

— Ну, що ж, нехай здоров росте.

Копали так, копали, аж ось уже й полудень. Вовчик давно зголоднів, та все якось соромиться признатися, а далі кинув мотику та й каже:

— Ну, та тепер досить. Чи не пора обідати?

— Певно, що пора, Вовчику-братику,— мовить Лисичка, а сама нібито копає, пильнує роботи.

— А ти ж не голодна?

— Та ні, Вовчику, іди ти сам та пообідай, мене там погостили.

Пішов Вовчик у корчі, дивиться: ого! Горщик порожній, аж вилизаний від меду, кошик перевернений, і паляниць ані кришки нема! Аж тепер зрозумів, куди це Лисичка-сестричка так часто ходила! Аж тепер йому вияснилося, які-то вона своїм похресникам чудернацькі назви давала!

— А, так ти така, погана Лисице! — скрикнув Вовчик.— Хочеш мене роботою і голодом на смерть заморити, а сама всю страву пожерла! Чекай же! Я тебе за те саму розірву і на обід згамкаю!

Почула Лисиця Вовчиків крик, побачила, який він біжить злосливий та недобрий, і не чекала довго. Накивала п'ятами до лісу, а в лісі шусть у першу нору, яку надибала під корінням старого дуба. Думала, що сховається зовсім, але Вовчик таки встиг побачити кінчик її хвоста, як Лисичка втягла його до нори. Прибіг та й кричить:

— Ага, ти тут? Вилізай мені зараз! Не сховаєшся від мене!

Та Лисичка не дурна. Сидить у норі, ані пари з рота.

— Не обзиваєшся? Добре! Чекай лише, я тебе досягну.

Скочив Вовк, виломив довгу клюку, застромив у нору та й шпортає. Думка була вхопити Лисичку за ногу та й витягти на світ білий. І оглянутись не встигла Лисичка, а клюка хап її за ногу. Нора тісна, і Вовк, почувши, що щось зачепив, потяг клюку що є сили.

От Лисичка, хоч і як їй мурашки поза плечима і бігали, почала реготатися та й кричати:

— Ото дурний! Зачепив за дубовий корінь та й тягне! Думає, що мене за ногу вхопив. Тягни, дурню, тягни!

Почувши це, Вовк відпустив Лисиччину ногу та й почав знов шпортати клюкою, поки не зачепив справді за дубовий корінь.